

Evangelí del dilluns de la setmana VII de durant l'any: ajuda la meua poca fe!

“Crec, però ajuda la meua poca fe!” L'esperit que turmentava el fill d'aquest pare només es pot expulsar amb una pregària a Déu plena de confiança. Això és aplicable a qualsevol mal en la vida de l'home.

Evangelí (Mc 9, 14-29)

Quan van arribar on eren els altres deixebles, veieren una gentada al seu voltant i uns mestres de la Llei que discutien amb ells. Tota la gent,

sorpresos de veure Jesús, anaren corrents a saludar-lo. Jesús els preguntà:

—Què discutíeu amb ells?

Un de la gent li respongué:

—Mestre, t'he portat el meu fill, posseït d'un esperit que el priva de parlar. Quan se n'apodera, sigui on sigui, el tira per terra, i el noi treu bromera, cruix de dents i es queda rígid. He dit als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut.

Jesús els diu:

—Generació descreguda! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el noi.

Ells l'hi portaren. Així que l'esperit veié Jesús, provocà convulsions al noi; el noi caigué a terra i es

rebolcava traient bromera. Jesús preguntà al seu pare:

—Quant de temps fa que li passa això?

Ell contestà:

—Des de petit. Sovint l'ha tirat al foc i a l'aigua per matar-lo. Però si pots fer-hi res, tingues compassió de nosaltres, ajuda'ns!

Jesús li respongué:

—Em dius si puc fer-hi res... Tot és possible al qui creu.

A l'instant el pare del noi exclamà:

—Crec, però ajuda la meva poca fe!

Jesús, veient que hi acudia més gent, increpà l'esperit maligne amb aquestes paraules:

—Esperit mut i sord, jo t’ho mano:
surt d’aquest noi i no hi tornis a
entrar més.

Llavors l’esperit va sortir enmig de
xiscles i de grans convulsions, i el noi
quedà com mort: tothom deia que ja
no vivia. Però Jesús el va prendre per
la mà, el va aixecar i el noi es posà
dret.

Un cop a casa tots sols, els seus
deixebles li preguntaven:

—Com és que nosaltres no l’hem
pogut treure?

Ell els va respondre:

—Esperits d’aquesta mena només es
poden treure amb la pregària.

.....

Comentari

En tornar de la muntanya Tabor, on s'havia manifestat la glòria divina a la Transfiguració, Jesús es troba amb una discussió entre els deixebles i una gran munió. Un home havia portat el fill posseït per un dimoni mut i els deixebles del Mestre no el poden curar.

Moltes vegades Déu sembla amagar-se i els homes ens hem d'enfrontar amb problemes que superen les nostres possibilitats. El Senyor vol posar a prova la fe, la fe que mou muntanyes i palesa l'amistat amb ell. És la gran preocupació de Jesús: “Però el Fill de l'home, quan vingui, ¿trobarà fe a la terra?” (*Lc 18, 8*).

I així el Senyor respon directament al pare de l'endimoniat: “Em dius si puc fer-hi res... Tot és possible al qui creu!” És un missatge que trobem diverses vegades als Evangelis. A Maria, l'àngel li havia dit: “per a Déu no hi ha res impossible” (*Lc 1, 37*).

Als apòstols, desconcertats per la dificultat que els rics entrin al regne del cel, els dirà: “Als homes els és impossible, però no a Déu, perquè Déu ho pot tot” (Mc 10, 27).

Sabem que Déu ho pot tot i, tanmateix, quantes vegades ens sembla que ens manca la fe! Per això ens reconeixem en l'exclamació del pare: “Crec, però ajuda la meua poca fe!” La pregària és una barreja de fe i d'incredulitat, una manifestació adequada de la fe dels homes. De fet, cada cop que diem “crec” no només estem manifestant la fe, sinó que l'estem demanant. Fins i tot l'experiència de perdre la fe és una experiència que en darrera instància pertany a la fe.

Podem considerar aquestes paraules com la pregària més natural, més humana i més punyent dels Evangelis; i en cert sentit l'essència mateixa de la fe. L'esperit que

turmentava el fill d'aquest pare (com qualsevol mal a la vida de l'home) només es pot expulsar amb una pregària a Déu plena de confiança.

Sant Josepmaria va escriure: “Aquell home sent que la seva fe vacil·la, té por que aquesta escassetat de confiança privi que el seu fill recobri la salut. I plora. No ens ha de fer vergonya, aquest plor: és fruit de l'amor de Déu, de l'oració contrita, de la humilitat. [...] Li ho diem ara amb les mateixes paraules, en acabar aquesta estona de meditació. Senyor, jo crec! He estat educat en la vostra fe, he fet el determini de seguir-vos de prop. Repetidament, al llarg de la meua vida, he implorat la vostra misericòrdia. I, repetidament també, he vist com una cosa impossible que poguéssiu fer tantes meravelles en el cor dels vostres fills. Senyor, crec! Però ajudeu-me, per creure més i millor!” (*Amics de Déu*, n. 204).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-
dilluns-de-la-setmana-vii-de-durant-
lany-ajuda-la-meva-poca-fe/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dilluns-de-la-setmana-vii-de-durant-lany-ajuda-la-meva-poca-fe/)
(15/03/2026)